

Jørn Lier Horst

Codul Katharina

Traducere din limba norvegiană de
Ivona Berceanu

Cutiile de carton se aflau în partea de jos a dulapului. Erau trei. Wisting o trase afară pe cea mai mare. Unul dintre colțuri era pe cale să se rupă, așa că trebui să fie atent când o cără în living.

Cele patru clapete care formau capacul erau petrecute una pe sub alta. Le deschise și scoase biblioraftul aflat deasupra. Era negru, iar pe cotor avea lipită o etichetă cam decolorată: *Katharina Haugen*. Îl puse deoparte, scoase un dosar roșu, pe care scria *Martori I*, și încă două de aceeași culoare, etichetate ca *Martori II* și *Martori III*. Apoi găsi și ceea ce voia să vadă. Dosarul pe care scria *Strada Kleiverveien*.

Cutiile de carton conțineau tot ce se scrisese și se făcuse în cazul Katharina. La drept vorbind, n-ar fi trebuit să păstreze dosarele cazului acasă, dar nu considera că trebuiau închise într-o arhivă. Așezate cum erau în partea de jos a dulapului, îi aduceau aminte de caz ori de câte ori scotea o cămașă nouă.

Își luă ochelarii de citit și se așeză cu dosarul în poală. Trecuse un an de când îl frunzărise ultima dată.

Strada Kleiverveien. Acolo locuise Katharina. Casa solitară era fotografiată din diferite unghiuri. Era înconjurată

de pădure din toate direcțiile. Într-una dintre fotografiile, în fundal sclipea lacul Kleivertjern. Casa se afla pe un mic deal, la circa o sută de metri de stradă. Era maro cu cercevele albe, o ușă verde și ghivece goale sub ferestre. Privind fotografiile din dosar avea senzația că se plimbă printr-o casă bântuită. Katharina nu mai era, dar încălțăminte ei încă se afla pe podeaua verandei. O pereche de teniși cenușii, niște cizme maro și o pereche de saboți, alături de sandalele bărbătești mari și bocancii de lucru ai soțului ei. Pe cuier atârnav trei geaci. Pe comoda din hol se aflau un pix și o listă de cumpărături, o scrisoare nedeschisă, un ziar și câteva pliante publicitare fără destinatar. Lângă un ornament zăcea un buchet de trandafiri pe jumătate ofiliți. Pe oglinda de deasupra comodei erau lipite câteva post-it-uri de mici dimensiuni: pe unul erau notate o dată și o oră, pe altul apăreau un nume și un număr de telefon, iar pe al treilea erau trei inițiale și o sumă de bani: *AML 125 de coroane*.

Valiza ei zăcea deschisă pe pat, plină de haine, ca și cum ar fi intenționat să plece pentru o lungă perioadă: zece perechi de ciorapi, zece chiloți, cinci sutiene, zece tricouri, cinci perechi de pantaloni, cinci pulovere, cinci bluze și haine sport. Ceva în legătură cu conținutul valizei nu-i dădea pace, dar nu reușea să exprime în cuvinte ce. Selecția părea atât de rigidă și formală, de parcă ar fi fost împachetată de altcineva sau pentru altcineva.

Întoarse pagina. Pe masa din living se aflau cinci cărți, pe care le scosese din bibliotecă. Pe unele dintre ele le citise și Wisting: *Mengele Zoo*, *Alchimistul*, *Negri albi*. Alături de cărți se găsea o fotografie cu Katharina și Martin Haugen. Fusese făcută undeva într-un punct de

belvedere. Erau îmbrățișați și îi zâmbeau, probabil, trecătorului pe care îl rugaseră să îi fotografieze. Fotografia fusese înrămată, dar fusese scoasă din ramă și pusă lângă geam.

Cele mai mari întrebări le ridicaseră fotografiile făcute în bucătărie. Pe blatul de lucru se afla o farfurie cu o felie de pâine unsă cu unt și un pahar de lapte. Scaunul pe care obișnuia să stea era împins puțin într-o parte, iar pe masă se vedeau un pix și ceea ce primise numele de Codul Katharina.

Wisting privi fotografia cu ochii mijiiți. Conținea o serie de numere dispuse pe trei coloane. Până acum, nimeni nu reușise să înțeleagă ce puteau să însemne.

În afară de experții poliției, apelaseră și la criptologi de la Ministerul Apărării care să analizeze misteriosul mesaj, dar nici ei nu fuseseră mai aproape de o soluție. Codul le fusese trimis și unor experți străini, dar până și acestora foaia de hârtie li se păruse o combinație de numere fără sens.

Wisting examinează copia fotografiei pe toate părțile, ca și cum ar fi sperat să descopere că de data asta ceva s-a schimbat și că, în sfârșit, avea să pătrundă semnificația numerelor.

Brusc, își ridică privirea. Sosise Line. Nu auzise ce spusese fiica lui. Nici măcar nu observase că intrase în cameră.

— Hm? întrebă el, dându-și jos ochelarii de citit și lăsându-i să atârne pe șnurul de la gât.

Line se așeză ținându-și fiica în poală și începu să-și scoată geaca și pantofii, privind în tot acest timp la cutia de carton pe care o adusese Wisting.

— Uitasem că mâine este 10 octombrie, repetă ea.

Wisting puse jos dosarul, întinse mâinile spre nepoata lui și o luă în brațe. Nu mai era un bebeluș. Micuțul crab neajutorat pe care îl ținuse prima dată în brațe cu 14 luni în urmă dobândise o personalitate proprie. Își lipi buzele de obraji ei rotunjiți și îi dădu un pupic. Amalie râse cu sughițuri și încercă prindă ochelarii cu mânuțele dolofane. El și-i scoase de tot și îi puse alături.

— Crezi că mai e ceva pe acolo ce încă n-ai citit până acum? îl întrebă Line, făcând semn cu capul spre dosarul de pe masă.

Părea morocănoasă și nervoasă.

— S-a întâmplat ceva? se interesă Wisting.

Line oftă, scotoci prin geantă și cu o mișcare rapidă scoase o bandă adezivă galbenă. Urmară un ruj, un pix, un pachet de gumă de mestecat și alte câteva mărunțișuri.

— Am primit o amendă de parcare, îi explică ea, trântind-o pe masă, după care puse toate lucrurile înapoi în poșetă. 700 de coroane.

Wisting îi aruncă o privire.

— Parcare cu încălcarea indicatorului 372, citi el. Ce este indicatorul 372?

— Parcarea interzisă.

Wisting zâmbi, se aplecă și își frecă nasul de obrăjorul nepoatei sale.

— Mami a fost amendată, spuse el cu vocea schimbată.

Line se ridică în picioare.

— Nu înțeleg de ce mai lucrezi la dosarul ăsta, după atâția ani, spuse ea mergând în bucătărie.

— Ai de gând să faci plângere? Pentru amendă.

— N-am de ce să fac plângere. N-am văzut indicatorul. Sunt bani pierduți.

Se întoarse cu o linguriță, scoase un iaurt din sacoșa de schimburi și o luă din nou pe Amalie la ea în poală.

— Ai mai găsit vreo rudă?

Line deschise iaurtul.

— Niște rude de gradul cinci și șase în Bergen, răspunse ea aruncându-i un zâmbet scurt.

— Cum ajungi să ai rude de gradul ăsta?

— Având străstrăstrăstrăbunici comuni, îi explică Line, hrănind-o pe Amalie.

— Și despre ce stră-stră-stră-străbunic vorbim?

— Arthur Thorsen a fost stră-străbunicul mamei.

— Nu am auzit niciodată de el, recunosc Wisting.

— S-a născut în Askøy, în 1870.

Wisting luă raportul pe care îl citea.

— Și mai spui că *eu* răscolesc prin hârtii vechi? zâmbi el.

— Dar ceea ce cauți tu nu se află acolo. Faci același lucru de 25 de ani, însă răspunsul nu este acolo.

— De 24, o corectă Wisting ridicându-se în picioare.

Știa că, probabil, răspunsul nu era de găsit în niciuna dintre cutiile din dulapul cu haine, dar în același timp era convins că măcar unul dintre cele 763 de nume consemnate în documentele de urmărire penală aparținea unei persoane care știa ce se întâmplase în acel octombrie, în urmă cu aproape 25 de ani.

Ridică unul dintre dosarele roșii și răsfoi la întâmplare. O declarație de martor. Hârtia pe care era scrisă era îngălbenită și textul decolorat. Wisting citi începutul unei fraze pe care-i căzură ochi, undeva pe la mijlocul paginii, și știa cum se termina fără să trebuiască să ajungă la final. Era un interogatoriu de rutină. Nu conținea detalii importante sau interesante, dar de fiecare dată când îl citea, pe acesta sau oricare alt document, avea sentimentul

că de data asta avea să descopere un detaliu pe care îl trecuse cu vederea până atunci sau că avea să interpreteze cele scrise într-un context nou și clarificator.

— Pleci? îl întrebă Line, scoțându-l din amorțeala gândurilor.

El închise dosarul și realizează că nici de data asta nu auzise ce-i spusese.

— O să mergi din nou cu el în excursie? îl întrebă ea.

— Cu cine? se interesă Wisting, cu toate că știa la cine se referă.

— Cu el, repetă Line făcând resemnată un semn spre teancul de documente.

— Nu cred.

— Dar parcă ăsta era planul. Să mergi mâine la el acasă, nu?

Wisting încuviință. La asta se ajunsese. Ca în fiecare an, pe 10 octombrie, să-l viziteze pe Martin Haugen.

— Îmi pare rău, spuse el, lăsând dosarul din mână.

Știa prea bine cum se transforma în apropierea aniversării. Vechiul caz îi întunecase conștiința, făcând ca tot restul să pălească.

— Ce ai de gând să faci în seara asta? o întrebă el îndreptându-se spre fereastră.

Afară era întuneric. Pe geamuri erau stropi de ploaie.

Line îi dădu fiicei sale ultima linguriță de iaurt.

— Merg la antrenament. Speram să ai tu grijă de Amalie. Nu se simte prea grozav la locul de joacă, zise ea și lăasă copila pe podea.

Micuța Amalie stătea în picioare pe podea, clătîându-se.

— O poți lăsa aici, zâmbi Wisting, bătând din palme pentru a-și face nepoata să vină spre el.

Ea se apropie împleticindu-se și începu să râdă când Wisting o prinse și o ridică în aer.

— Ai grijă, abia a mâncat, îl avertiză Line.

Wisting o lăasă jos și se duse în camera alăturată de unde veni cu o cutie plină cu jucării. Apoi îi răsturnă conținutul și se așeză lângă fetiță, pe podea.

Amalie apucă o jucărie roșie de lemn și spuse ceva ce Wisting nu înțelese.

— Mulțumesc, mă întorc peste vreo două ore, spuse Line și se ridică în picioare.

Le făcu semn cu mâna, însă Amalie era prea ocupată ca să bage de seamă că mama ei pleca.

Timp de zece minute rămaseră împreună pe podea, dar, treptat, fetița deveni mai interesată să se joace de una singură. Când se ridică, articulațiile genunchiului îi trosniră. Se îndreptă spre cutia de carton, își luă agenda de lucru și se așeză din nou pe scaun, lăsându-se pe spate. O răsfoi înainte și înapoi, se întinse după ochelari și și-i puse din nou.

Toate informațiile cazurilor la care lucra erau notate între copertile voluminoasei sale agende albastre. Mai întâi cuvintele-cheie despre datele esențiale ale cazului, urmate, treptat, de detaliile obținute, de declarațiile martorilor, documente și rezultate de laborator. Agenda era ancora cazului. Conținea fiecare audiere pe care o condusesse și fiecare probă pe care o obținuse, și stătea mereu la baza evaluării următorului pas.

Nu înțelegea de ce era Line atât de nemulțumită că încă mai studia vechiul caz. De obicei era fascinată de enigmele neelucidate și de întrebările rămase fără răspuns. Aceeași sete de cunoaștere care pe el îl făcuse să devină detectiv o împinsese pe ea să devină jurnalist.

Dacă drumul pe care mergea se bifurca, iar ea îl alegea pe cel din dreapta, îi plăcea să știe unde ar fi putut să o ducă și celălalt. După nașterea Amaliei, începuse să cerceteze istoricul familiei. Probabil că în primul rând dorea să-i ofere fiicei sale o familie mai numeroasă, din moment ce tatăl ei era mai mult sau mai puțin absent din peisaj. Însă motivul determinant îl constituia dorința profundă de cunoaștere. Știa că exista o satisfacție intrinsecă în a descoperi constant noi legături de familie și a-ți forma treptat o imagine de ansamblu, oarecum holistică. Nu se deosebea prea mult de o anchetă a poliției.

Căutarea răspunsurilor a fost piatra de temelie a întregii activități de jurnalist a lui Line. Pentru ea, jurnalismul nu se rezuma doar la relatarea unei știri. Ceea ce voia ea să afle era ce se ascundea în spatele acesteia. Era o calitate apreciată de cei de la VG, care voiau să o păstreze și îi prelungiseră concediul, în speranța că avea să se întoarcă pentru un job permanent.

Nu-și dorea ca ea să se implice în cazul Katharina, însă nu reușea să-i înțeleagă totalul dezinteres. Poate că acesta se datora faptului că dosarul fusese mereu acolo. Line avea șase ani când Katharina Haugen dispăruse. Era obișnuită ca el să scoată periodic documentele și să le studieze. Sau poate era din cauză că și ea, la fel ca mulți alții, acceptase explicația cu care se consolaseră majoritatea oamenilor. Acea conform căreia Katharina Haugen alesese să se sinucidă într-o noapte sumbră de octombrie, în urmă cu 24 de ani.

Însă, dacă așa se petrecuseră lucrurile, unde dispăruse cadavrul?

O teorie alternativă susținea că fusese un accident. Că ieșise la plimbare, căzuse și rămăsese la pământ. Însă

asta nu făcea decât să ridice și mai multe întrebări, în loc să ofere răspunsuri.

Indiferent de modul în care dispăruse, mai erau și celelalte aspecte. Cele care îl împingeau an de an pe Wisting să revină la caz. Cum ar fi codul misterios de pe masa din bucătărie, bărbatul din casa vecină, în privința căruia nu se lămurise pe deplin, și problema cu tatăl ei necunoscut. Și mai erau și florile: 14 trandafiri roșii.

Amalie se ridicase în picioare. Era în lumea ei, ținându-se de brațul unui fotoliu în timp ce mușca o jucărie zornăitoare viu colorată.

Wisting îi zâmbi, după care deschise unul dintre dosare și scoase declarația uneia dintre ultimele persoane care o văzuse în viață pe Katharina Haugen. Era vorba de o prietenă, pe nume Mina Ruud. Ea și Katharina cântau împreună într-un cor și se cunoșteau de cinci ani. În ultimele săptămâni, Katharina nu mai venise la repetiții. La telefon, îi spusese prietenei ei că nu era în formă și nu avea suficientă energie. Cu două zile înainte de a dispărea, Mina se dusese la ea acasă. Katharina arăta într-adevăr obosită și palidă. Era clar că o preocupa ceva, se gândise Mina. Când o întrebase direct, Katharina negase și-i spusese că începuse să ia niște vitamine, sperând că avea să se simtă mai bine. În timpul interogatorului, Mina precizase că observase o schimbare majoră la Katharina pe parcursul ultimului an. De obicei, Katharina era ceea ce Mina numea o persoană energică, mereu fericită. Exuberantă, fusese cuvântul pe care-l folosisese. Însă, la un moment dat, trebuie să se fi întâmplat ceva care-i schimbase personalitatea. Stătea în casă. Ieșea rar, abia dacă se mai întâlnea cu prietenii. Devenise retrasă, posomorâtă și tăcută.

Din declarația Minei Ruud, lui Wisting îi atrăsese atenția în mod special o anumită secțiune. Conform celor declarate de ea anchetatorului, Katharina părea să fi purtat o povară întunecată în suflet. Era ca și cum ar fi avut un secret pe care nu îl putea împărtăși nimănui. Mai multe persoane, prieteni și colegi de muncă, o descriseseră pe Katharina Haugen ca fiind deprimată, înainte să dispară. În general, se presupunea că motivul îl reprezenta dorința ei de a se întoarce la familia și prietenii din Austria.

Wisting sări peste câteva pasaje și citi alte câteva paragrafe din declarația Minei Ruud. Brusuc, se opri la o frază asupra căreia nu mai zăbovise până atunci. Mina Ruud încercase să încadreze temporal o conversație cu Katharina. Aceasta îi spusese că în urmă cu două zile întâlnise un austriac. Fusese o întâlnire întâmplătoare, într-o cafenea. El o întrebase dacă scaunul de la masa ei era liber, iar Katharina, sesizându-i accentul, îl întrebase, la rândul ei, dacă era din Austria. Fusese plăcut să întâlnească pe cineva din țara ei.

Anchetatorii alocaseră multe resurse pentru a-l găsi pe bărbat. Și apoi, era esențial să afle când avusese loc întâlnirea. Din câte își amintea Mina, era o după-amiază, la jumătatea lui august.

Cel puțin asta citise Wisting, dar nu asta scria și în documente.

Citi propoziția încă o dată: era după-amiaza, la jumătatea lui august.

Lipsea un cuvânt. În mintea lui, când citise propoziția era ca și cum ar fi fost vorba despre o după-amiază de la jumătatea lunii august. Însă cuvântul o lipsea. Era o greșeală obișnuită. Și el o făcea ocazional. Nu toate cuvintele la care se gândea veneau de pe hârtie. Când parcurgea

textul, creierul era păcălit să creadă că acel cuvânt se găsea acolo, pentru că, la drept vorbind, nu citești cuvânt cu cuvânt, ci lași privirea să curgă peste propoziție.

Lipsa cuvântului nu însemna nimic. Nu schimba nimic, dar începu să se gândească că ar mai putea exista și alte lucruri în voluminoasele materiale de urmărire penală pe care le trecuse cu vederea.

Puse declarația deoparte și își îndreptă atenția asupra celui mai apropiat teanc, cu un interes și un angajament reînviat. Când cineva dispăre în circumstanțele în care dispăruse Katharina, existau patru posibilități: sinucidere, accident, fugă sau un act criminal. Ei cercetaseră toate ipotezele, inclusiv posibilitatea ca ea să fi plecat din țară fără să anunțe pe nimeni pentru a începe o nouă viață fie în țara ei natală, fie altundeva.

Wisting nu crezuse niciodată în ipoteza conform căreia Katharina dispăruse din propria voință. Deși le lipseau atât cadavrul, cât și un loc al crimei, el tratase mereu cazul Katharina drept unul de omucidere. Această concluzie nu se baza pe un aspect singular, ci pe un ansamblu de circumstanțe. Cum ar fi geamantanul de pe pat, cărțile luate de pe rafturile bibliotecii și fotografia scoasă din ramă. Și mai era și codul de pe masa din bucătărie.

Găsi fotocopia și o analiză din nou. Trei linii ușor curbate împărțeau foaia, formând două coloane. În partea de jos, era trasată o linie orizontală. Pe restul foii de hârtie se găseau o serie de numere. Cifra 362 era încercuită și scrisă de două ori. Același lucru era valabil și în cazul cifrei 334. La fel, cifra 18 fusese și ea scrisă de două ori și era înconjurată de un pătrat. În rest, pe pagină erau împrăștiate mai multe numere: 206, 613, 148, 701, 404, 49. Cel mai interesant aspect al mesajului criptic consta

în faptul că pe o parte a foii de hârtie fusese desenată o cruce, adică două linii perpendiculare, dintre care una puțin mai lungă decât cealaltă, ceea ce dădea impresia unei cruci. Iar și iar, pixul cu pastă neagră fusese plimbat înainte și înapoi, până când foaia aproape că se rupsese.

Încă o dată, Wisting se trezi că se oprește și analizează crucea și numerele. De data asta, simțea că ceva stătea la pândă în subconștientul lui. Că numerele erau pe cale să capete un oarecare sens.

Inspiră și își ținu respirația. Era exact genul de moment pe care îl aștepta atunci când scosese din nou dosarul din dulap. Sperând că pe parcursul ultimului an învățase — auzise, văzuse sau experimentase — ceva care să-i fi lărgit aria de expertiză, în așa fel încât să-i poată interpreta conținutul dintr-o nouă perspectivă. Acum, simțea că ajunsese în acel punct. În pragul înțelegerii. O linie, o imagine, un detaliu ne semnificativ care îi rămăsese blocat în subconștient în timpul ultimelor 12 luni era pe cale să-i ofere un indiciu.

Citi numerele cu voce tare, încercând să-și ajute mintea să scoată ceva la suprafață.

— 206, 613, 148...

Micuța Amalie îl imită. Încercă să repete aceleași numere și râse de propria încercare eșuată.

Wisting îi aruncă o privire. Era complet albastră în jurul gurii și în mână ținea un pix. Mușcase din el și pasta i se scursese pe mână. Ea gânguri și râse, ducându-și din nou pixul la gură. Wisting scăpă hârtiile din mână, se repezi spre ea și îi smulse pixul dintre degete. Buzele, dinții, limba și întreaga jumătate inferioară a fețișoarei îi erau colorate în albastru. O înșfăcă în brațe și fugi în baie, porni apa și o ținu deasupra chiuvetei. Lăsă apa să-i

curgă în palmă, o stropi pe față și repetă procesul. Amalie începu să țipe. El îi aruncă mai multă apă în gurița deschisă. Amalie începu să tușească și să scuipe. În chiuvetă se scurgea apă colorată. În ciuda protestelor ei, o clăti până nu-i mai rămase pastă de pix în gură. Apoi se așeză pe vasul de toaletă ținându-și nepoata în poală și încercând s-o liniștească.

— Gata, gata, totul e bine, spuse el, străduindu-se să pară vesel.

Amalie se mai calmă puțin. Wisting își scoase telefonul mobil din buzunar și sună la urgențe. Povesti pe scurt ce se întâmplase.

Asistenta îi ceru numele.

— Ingrid Amalie Wisting, răspunse el, dând și data nașterii.

La celălalt capăt auzi sunetul tastaturii.

— Câtă pastă de pix a înghițit? se interesă asistenta.

— Nu știu, recunosc Wisting și o cără pe Amalie înapoi în living. Pixul era pe jos și lăsase o pată albastră pe covor. A rămas puțin mai mult de jumătate din pastă, spuse el. Însă cea mai mare parte pare să fie pe mâinile și pe hainele ei.

— În mod normal, cantități mici de pastă sunt inofensive. Mai grav este dacă a ronțăit bucăți de plastic.

Wisting se uită la pix. Avea capătul ciobit.

— În cazul ăsta ce se poate întâmpla?

— Se poate sufoca cu ele. Dar se pare că totul e în regulă. E posibil s-o doară puțin stomacul, dar sunt sigură că le va elimina pe cale naturală.

Wisting îi mulțumi și o duse pe Amalie înapoi în baie. Umezi o cârpă și încercă să-i curețe fețișoara și degețelele. Reuși, într-o oarecare măsură, însă culoarea

albastră nu dispăru complet. Luă periuța de dinți, puse pe ea puțină pastă de dinți și încercă să îi spele dințișorii colorați. Amalie protestă și începu să plângă din nou. El renunță, o duse în living și se prăbuși pe scaun, ținându-și nepoata în poală. Teama pe care o simțise se transforma în frustrare. Era supărat pe el însuși. Amalie continuă să plângă. Probabil că era obosită, iar neliniștea lui se răsfârgea asupra ei. Se ridică și, sprijinindu-și nepoata de șold, strânse lucrurile care țineau de cazul Katharina și puse totul la loc în cutie. Unul dintre dosare nu fusese închis și hârtiile se împrăștiară pe masă și pe podea. Le culese și le îndesă în cutia mare, fără să-i pese dacă se îndoiau sau se amestecau. Voia doar să nu le mai vadă.

O așeză pe Amalie pe celălalt șold, închise cutia de carton și o împinse cu piciorul la perete. Se așeză apoi pe podea alături de Amalie și o privi. Hăinuțele erau distruse. Probabil că oricum aveau să îi rămână mici, dar trebuia să îi propună Linei să-i cumpere el altele.

Plânsetele încetaseră și când sosi Line erau absorbiți de un joc în care trebuiau să așeze cuburi de lemn unele peste altele.

Văzându-i jucându-se, Line zâmbi, însă încremeni când văzu culoarea albastră din jurul gurii și de pe hainele Amaliei.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, ridicându-și fetița în brațe.

— A pus mâna pe un pix, răspunse Wisting.

— N-ai fost atent la ea?

— S-a mișcat repede.

— Dar erai lângă ea, nu?

— Bineînțeles. Numai că dintr-odată stătea acolo, cu toată fața pictată. Cred că era pixul tău. Probabil că ți-a căzut din geantă când mi-ai arătat amenda de parcare.

Line își umezi degetul mare și încercă să curețe bărbia Ameliei.

— Am vorbit cu cei de la urgențe. În cantități mici, pasta de pix nu este periculoasă. E cam greu de îndepărtat, dar nu este periculoasă, spuse Wisting.

Line oftă.

— Trebuie s-o duc acasă, să-i fac o baie.

Se așază pe scaun și începu să-și îmbrace fiica.

Wisting strânse jucăriile de pe jos.

— Pot să îi iau niște hăinuțe noi. Sau cel puțin să plătesc pentru ele, spuse el.

Line clătină din cap.

— Nici să nu te gândești. Mulțumesc că ai avut grijă de ea.

— Îmi pare rău. Probabil că sunt o bonă groaznică.

Line îi zâmbi scurt.

— E în regulă. Nu uita că în weekend vine Thomas, zise ea, aruncând o privire spre cutia cu documente.

Thomas era fratele ei geamăn. Era pilot de elicopter în cadrul Forțelor Aeriene Norvegiene și venea acasă doar de câteva ori pe an.

— O să fac pizza, îi spuse Wisting zâmbind.

Era o tradiție pe care o începuse pe când Line și Thomas erau adolescenți. În fiecare vineri, când se întorcea de la serviciu, făcea un aluat de pizza. Line și Thomas îl ajutau cu toppingul. Procedaseră în felul ăsta pe tot parcursul anilor '90, până când Thomas se înrolase în armată.

— Vom veni, spuse Line îmbrățișându-și fiica. Îi spui la revedere bunicului?

Wisting se apropie de ele, le îmbrățișă pe rând și le conduse la ușă. Rămase la intrare și le urmări cu privirea în timp ce mergeau prin ploaie spre casa lui Line,

aflată în capătul străzii. O mințise, își spusese în mintea lui, gândindu-se cu câtă ușurință afirmase că avusese grijă de Amalie, în loc să admită că fusese absorbit de cazul Katharina. Și nu doar că mințise, dar mai și transferase o parte din vină și responsabilitate pe umerii lui Line. Susținuse că din vina ei se rătăcise pixul printre jucării.

Închise ușa, se duse înapoi în living și rămase în loc uitându-se la cutia de carton pe care o împinsese.

Minciuna era o parte a oricărei investigații. Toată lumea mințea. Rareori existau situații în care se mințea pe față, însă majoritatea ocoleau adevărul, într-un fel sau altul. Vorbeau ambiguu, treceau sub tăcere anumite detalii, exagerau, înfloreau lucrurile ca să pară mai interesante sau omiteau informații care îi puneau într-o lumină nefavorabilă. În plus, se întâmpla ca amintirile să fie distorsionate, să își amintească ceea ce trăiseră într-un mod diferit de cel în care se petrecuseră de fapt lucrurile. Și în loc să admită că nu își aminteau exact, umpleau golurile după cum le trecea prin cap sau după cum le-ar fi convenit lor să se fi întâmplat totul, adesea influențați de ceea ce auziseră sau văzuseră alții. Ca să dai în vileag aceste minciuni, erau necesare alte informații cu ajutorul cărora să poți verifica declarațiile obținute.

Se aplecă și ridică pixul din care ronțăise Amalie. Logoul sindicatului polițiștilor abia dacă se mai distingeau sub urmele de dinți. Era pixul lui. Se întrebă dacă avea să îi spună lui Line sau avea să lase lucrurile așa. Oricum, pixul nu mai putea fi folosit. Îl duse în bucătărie și îl aruncă în coșul de gunoi. Apoi se întoarse în living, deschise cutia de carton și luă din nou dosarul.